

Anekdoten (I)

Ik ben waarschijnlijk al lichtjes dementerend. Ik herinner me enkel nog kajaktochten lang geleden.

Het kan natuurlijk ook zijn dat ik de laatste tijd niet meer kajak. Of toch nog?

Foert, ik breek er mijne kop niet meer over.

Ik zet hier rap nog wat op papier vooraleer de gaten in mijn geheugen zo groot zijn als mijn geheugen zelf.

Albertkanaal en de Antwerpse dokken

Begin juli, we waren pas aan het kajakken. We vertrokken s'middags vanuit Wijnegem richting Antwerpen.

Of we dat op voorhand gepland hadden of dat het idee onderweg opkwam weet ik niet meer, maar we zouden eens tot aan de Schelde varen.

Merksem door, langs het Lobroekdok, door het Straatsburgdok. Vanuit dat dok kunt ge bijna tot in de Schelde pissen (links is de Royerssluis). Maar onze bengelbewaarder zei dat het rechtsaf was langs het Albertdok. En maar peddelen langs die oceaandreuzen; het dok ten einde. Toen begon de honger wat te knagen en besloten we de Schelde maar te laten voor wat ze was en zijn we teruggekeerd.

Het moet zowat rond een uur of negen geweest zijn toen we terug in de club in Wijnegem opdoken. Moeder in alle staten.

Blijkbaar was het verboden in de dokken te kajakken. Niemand heeft ons echter tegengehouden : dus geen probleem zeker?

't Was in ieder geval een fantastische ervaring om met ons klein kajakske naast die mastodonten varen.

Krokusverlof - Albertkanaal (1)

Het kajakken had al een vorm van verslaving aangenomen. Het was vuil, vies, koud februari-hondenweer en ik zat in de toenmalige "verbreding" aan de Antwerpse Waterwerken al peddelend kou te lijden in een Barracuda - een rotboot die ik toen amper op koers kon houden - wanneer een lichter mij langs achter passeerde. Die maakte een ferme golf waarop die barracuda vooruitschoot en wegdraaide. Voor ik het besepte, kladadder, lag ik in het ijswater.

Tot aan de kant zwemmen was nog zo geen probleem, maar uit het water kruipen op die hoge dijkrand was al iets anders. Het water lag daar te klotsen en ik had mijn twee handen nodig op er uit te geraken. Tegen dat ik er uit was, was die boot afgedreven zodat ik maar terug het kanaal in sprong om die clubboot terug te pakken. Dat is tweemaal gebeurd en toen besloot ik een paar honderd meter langs de kant te zwemmen tot aan de versmalling waar de oude dijk was en ik er gemakkelijk uit kon.

Maar dat duurde en duurde en ik voelde mijn spieren zo verstrammen dat ik schrik begon te krijgen. Een iets later stopte er een kramikkig Renaultje R4, er sprong een kerel uit, die hielp mij en mijn boot uit het water, gooide die boot op zijn bagagerek, bond hem vast met wat elektriciteitsdraad en bracht mij naar het clubhuis.

Ik kon toen de weg daarheen alleen maar wijzen want op dat moment kon ik niet meer verstaanbaar spreken. Ik bibberde niet, ik daverde.

Ik kon mij al schokkend amper aankleden. Mijn hemd kon ik niet dichtknopen en de rits van mijn broek kon ik ook niet meer dicht krijgen, mijn jas is ook opengebleven.

Ik ben naar huis gelopen, heb de dekens van mijn broers hun bed getrokken en op mijn bed gelegd en ik ben er onder gedoken.

Anderhalf uur later was het leed geleden en ben ik gezond en wel uit mijn broedmachien gekomen.

Ze hebben thuis nooit geweten dat ik toen bijna mijne kikker heb gelaten.

Krokusverlof - Albertkanaal (2)

De dag daarop, was ik weer weg. Ditmaal met een koersstabielere boot, wat comfortabeler peddelde. Zo, n kilometer of 5 of 7 heen en dan terug. Voorbij de “verbreding” aan de Antwerpse Waterwerken richting Herentals was het Albertkanaal nog in zijn oude toestand en redelijk smal en in de verte kwam een ongelofelijk grote lichter aanvaren.

In het begin zag ik daar geen graten in - golven langs voor zijn niet zo moeilijk te nemen - maar hoe dichter dat monster kwam hoe duidelijker ik de abnormaal grote hekgolf zag.

Mijn zwempartij van de dag tevoren en het spreekwoord “liever bange pier dan dooie pier” indachtig maakte ik dat ik wegkwam. Ik zou op de dijk springen en dat schip rustig laten passeren. Ik gaf een paar goei snokken aan de paddel om naar de kant te varen, brak die steel toch wel zeker.

Toen heeft mijne engelbewaarder me wel geholpen want als bij wonder ben ik toen niet in het water getuimeld.

Nadat die lichter gepasseerd was ben ik terug ingestapt en heb ik nog geprobeerd met een halve peddel te varen, maar dat lukte me langs geen kanten, zodat ik nog drie kilometer die kajak tot in de club heb kunnen dragen, trekken, sleuren.

Eindelijk geleerd denkt ge? Neen dat was nog lang mijn laatste tochtje niet.

Ourthe

Mijn eerste kajaktocht in de Ardennen. Achteraf bekeken was het er eigenlijk geen weer voor. Het was putteke winter, het vroom stenen uit de grond en heel de Ardennen zat onder de sneeuw.

Stroming, takken, barragekes, alles was nieuw, alles was spannend. Zeker omdat het zo koud was, omslagen zou een fiasco zijn.

Het is de enige keer geweest dat ik met zo’n koud weer gevaren heb zonder dat ik er last van had. Dat zal wel aan de spanning gelegen hebben.

We kwamen op het meer van Nisramont, waar het water stil stond. De ijslaag aan de kant werd snel breder en breder en de vaargeul smaller en smaller tot er geen geul meer was.

Finito basta. Gedaan met peddelen, kilometers van een weg verwijderd.

Ook toen was goede raad al duur.

We hebben de kajaks op de kant gelegd en hebben het pad tot aan de stuw (plaats van afspraak) gevolgd. Meer dan een uur gaan.

De kajaks lagen daar goed, daar kwam toch geen mens en aangezien de dag er op zat en de meesten s’anderendaags moesten gaan werken, trokken we naar huis, onderweg een reddingsplan beramend.

De volgende dag vertrokken we met vier terug naar de Ourthe, gewapend met veel touw en wandelbotinnen.

We zochten een weg zo dicht mogelijk bij de plek waar vermoedelijk de boten lagen en we hebben ze toen met veel trekken en sleuren het Ourthedal uitgetrokken. We zweetten als paarden, maar het lukte prima.

Daarna laadden we 6 kajaks (3, 2, 1) op de auto. Dat was nog nooit gezien in de club, zo’n vracht op het dak.

De oude sterke Volvo 121 trok zich daar echter geen bal van aan.

Hij slikte nog een literke meer en bracht ons zonder te zeveren naar huis.

Als eerste wildwatertochtje kon dat avontuur toch al tellen.

Lage Lesse Houyet - Anseremme

't Was weer van datte. Steen- en steenkoud. Ik was vertrokken met huishoudhandschoenen aan, maar dat hielp niet. Integendeel, zo pijnlijk koud dat ik ze maar uittrok.

Van heel de tocht herinner ik me enkel nog bevroren handen, tintelende handen, pijn, pijn, pijn.

Op het dek lag een dikke pel ijs. Op het peddelblad en de steel hing ook een klomp ijs. Spatdruppeltjes die op mijn hand vielen werden onmiddellijk ijspelletjes!

Ge kunt niet geloven hoe ik toen heb afgezien.

Ik was 18 jaar en ik heb in mijn boot (zonder dat de anderen het zagen) zitten janken van de pijn en de miserie.

Halverwege Anseremme is er nog een brug. Daar ben ik uitgestapt en heb naar de anderen geroepen dat ze mij maar moesten komen halen. Wie of hoe trok ik mij niet aan.

Ik heb daar een uurtje of wat staan rondspringen en inderdaad ze zijn me toen niet vergeten.

Af en toe denk ik er wel eens aan om terug mee te gaan varen in de Ardennen.

Ik moet dan wel een nieuwe uitrusting kopen: ik heb enkel nog een peddel en een helm.

Tot daar nog aan toe, maar dan moet ik steeds denken aan al die keren dat mijn pikkels bijna van mijn lijf vroren en dat ik meer pijn leed dan plezier had.

Er mag dan al opwarming van de aarde zijn, maar zo'n verschil met 30 jaar geleden zal het ook wel niet zijn.

En dan kijk ik eens rond, naar mijn tv en naar mijn zetel, en dan zet ik mij daar in.

En in dat comfortabel zittend stuk leder gaat die opwelling steeds over.

Zodoende zal wildwatervaren wel definitief verleden tijd zijn.

Westerschelde

Die van Cockerill kano club, dat waren geen normale gasten. Die zaten alleen maar op "t Scheld" en volgens mij had de westenwind, in de loop der tijd, de helft van de hersens uit die mannen hunne kop geblazen.

Die bouwden hun boten zelf. Dat waren geen kano's, dat waren kanoschepen.

Die waren niet zwaar, die waren héél zwaar.

Daarmee vaarden ze niet ver, daarmee vaarden ze héél ver.

Wij met onze tweezit ne keer mee op hun clubtochtje: de beulentocht.

Niet beulingentocht maar beulentocht. De naam spreekt voor zich. In een weekend van Hoboken naar Breskens en terug : 180 km. Mag het iets meer zijn?

Eerste traject met afgaand tij van Hoboken naar Baalhoek. Ferme trip van 45 km. Alles dik in orde. Terwijl het tij terug opkwam kampeerden wij op de dijk. We hadden een zestal uurtjes de tijd om te rusten, te slapen, en te zien hoe die Cockerillknappen bonen en andere scheetbevorderende substantie achter hun kiezen staken.

Tweede traject weer met afgaand tij van Baalhoek naar Breskens. Prachtige zonsondergang. In het westen kleurde de lucht nog lang oranje tot het helemaal pikdonker was. Dan werd een (voor mij nieuw) fenomeen zichtbaar. Het geplons in het water deed kleine spikkeltjes lichtgevend glinsteren. Ik geraakte er niet op uitgekeken.

Na een 40-tal km stopten we op de zandplaat "Hoge springer" die voor Breskens ligt. Ik kon niet meer uit de boot, ik had me blijkbaar wat geforceerd. Na enkele pogingen lukte het toch maar ik kon niet rechtop staan zodat ik voorovergebogen mijn boterhammen moest opeten. Een kwartiertje later had het jeugdige recuperatievermogen zijn werk gedaan en ik was weer topfit.

Tot dusver was het een geweldige tocht.

Derde traject. Na een pauze van een half uur of zo was het tij gekeerd en wij volgden het water terug naar Baalhoek. De nacht duurde lang en het peddelen werd een gedachtenloos automatisme.

Het ochtendgloren was al even spectaculair als de zonsondergang. Terwijl ge in het oosten de einder al kon zien, was het in het noorden, het zuiden en het westen nog pikdonker.

Schitterende belevenis.

Mijne voorman liet tweemaal zijn peddel vallen door al peddelend in slaap te dommelen. Eindelijk kwamen we aan in Baalhoek. We kropen direct in de tent en het tij ging terug af terwijl wij lagen te knorren.

Als de tocht nu ten einde was, was het nog plezant geweest.

Vierde traject. Weer met opkomend tij van Baalhoek naar Hoboken. Het weer was omgeslagen en mijn goesting om te peddelen ook. Het is hoogst uitzonderlijk voorgevallen dat ik tegen mijn zin heb gevaren, maar toen zag ik het niet meer zitten, toen was de maat vol. Ik had er geld voor gegeven voor een lift naar huis, ik had er zelfs mijn lief voor willen ruilen. Maar er was niets aan te doen, de kilometers moesten worden afgemaald.

Traject vier was niet plezant. Traject vier was er te veel aan. Erger, traject vier was een marteling: eindeloos molenwieken met die peddel, armen als lood, verkrampde rug, steken in de nek, steken in de schouders. Kortom: overal pijn, behalve aan mijn voeten.

Als ge zo 45 km moet peddelen begint ge het begrip “oneindig” en “eeuwigdurend” te bevatten.

En toch, toch zijn we in Hoboken aangekomen. Niet met het gevoel “we hebben het gehaald” maar met de vraag “hoe heb ik dat overleefd?”.

Ik heb daarna vier dagen de vingers van mijn rechterhand niet kunnen plooiën.

TIP voor de toeristische leider: tocht niet op de vaarkalender zetten.

Oosterschelde winter

Hoewel het tij op een onmogelijk uur stond, ging ik toch met mijn lief in de tweezit op de Oosterschelde varen. We vertrokken iets na de middag ergens aan Kamperland om met opkomend water schuins over te steken naar Schouwen. Daar was het dan wachten tot het tij keerde om terug te varen. Het moet al tegen een uur of vijf, zes geweest zijn als we terug instapten en het al begon te schemeren.

Het duurde nog niet te lang of het was helemaal donker (wat ik best spannend vond) en we op de zandplaat “Roggenplaat” vast vaarden (wat ik al heel wat minder spannend vond).

Ik durfde niet langs de zandplaat buitenom varen (dat is nu tot voorbij de afsluitdijk) omdat ik schrik had in het donker met de stroming - die ik niet kende - in zee te worden getrokken.

(Eigenlijk was dat geen probleem want

1: achter die zandplaat zit een kleine vorm van keerwater, zodat ge daar rustig de kant kunt blijven volgen

2: De dwarsstroming van de Noordzee ligt nog enkele kilometer verder.

(Maar zo slim was ik toen niet).

Dan maar de Roggenplaat te voet oversteken; hoewel dat was rapper gezegd dan gedaan.

De dunne eindlussen van de zware boot sneden in de vingers en de boot op de schouders dragen konden we ook niet blijven volhouden.

Na een hele tijd beulenwerk konden we nog steeds de kant van de plaat zien waar we waren vertrokken, maar was er nog niet het minste spoor te bekennen van de overkant van de plaat.

(p.s. die plaat is gemakkelijk 3 km breed – wist ik toen ook niet)

We besloten dan maar terug te gaan en voorzichtig tegen de zandplaat rond te varen.

Onvoorstelbaar spannend was dat. De trip was daarmee zo lang dat tegen de tijd dat we de plaat gerond hadden het tij al terug gekeerd was - dus terug opkwam - zodat we ons rustig drijvend lieten meevoeren tot we aan onze vertrekplaats kwamen.

Het was ondertussen al na elven en het vroom lichtjes maar het was waarschijnlijk de adrenaline die maakte dat we daar niet de minste last van hadden.

Het was ver over middernacht toe we in Wijnegem aankwamen, maar de hoop stilletjes het huis binnen te glippen lag al direct aan diggelen. Het ontvangstcomité stond klaar: de toekomstige schoonouders met een rode kop van de onzekerheid en te hoge bloeddruk.

Uiteraard heel de story in het lang en het breed uitgelegd.

De toekomstige schoonmoeder was niet te vermurwen : dat haar dochter uitgerekend met zo'n idioot moest aanpappen.

De toekomstige schoonvader deed alsof hij boos bleef, maar ik doorzag wel dat hij spijt had dat hij er niet bij was geweest.

Frankrijk

We vaarden de Durance. John Leukemans, Jan Senten, Wilfried Stickens en ik.

Kabbel de kabbel, peddel de peddel, tof. Plotseling versmalde de brede rivier tot enkele meters en dat gaf een toenemende snelheid en enkele hoge golven.

Wilfried voer eerst en ik probeerde hem in te halen maar dat lukte niet. Hij danste over vier, vijf hoge golven. Ik ook en als ik op de laatste golftop zat, zag ik alleen nog een diep gat met een stopper zoals ik nog nooit had gezien. Op dat moment zag ik Wilfried nergens, dus ik kon niets anders bedenken dan dat hij in die rappel onder mij zat.

Als ik met volle vaart met de punt van mijn boot in zijn lijf priemde of tegen zijn hoofd botste (de punt van mijn slalom toen was veel scherper dan de bolle voorkant van de boten nu) dan was dat om dikke problemen vragen, dan vaarde ik hem misschien wel dood.

Ik had maar één of twee seconden om te beslissen en alhoewel vertragen wel het allerlaatste is dat ge moet doen om een rappel door te komen, peddelde ik uit alle kracht achteruit voor het geval ik Wilfried zou raken.

Ik geraakte natuurlijk niet door de rappel. Ik zat onder water maar ik voelde de boot stoppen en terug achteruitglijden. Mijn achterdek kwam terug in de vallende stroom die zo sterk was dat die de boot vanonder mijn gat sleurde. Ik maakte nog wat buitelingen en kwam een meter of tien voorbij de rappel, zo goed als naast mijn boot, boven water. Ik scharrelde naar mijn peddel en mijn boot en Jan Senten kwam daar ook al aandrijven.

Alleen John Leukemans slaagde er in met een ferme jump en veel geluk zonder zwemmen door te komen.

Waar de Wilfried was op het moment dat ik op de laatste golftop zat, weet ik nog steeds niet, maar zijn boot was links achter de rappel uit het water gevlogen en hing tegen de rotsen met een tal van barsten en scheurtjes.

Omdat we daar met zijn drieën waren rondgesleurd en proper gespoeld, kreeg dat rapelleke direct de naam "het wasmachien".

Het kan dan wel dramatisch en overdreven klinken, maar ik heb dus een moment in mijn leven gevreesd dat ik de Wilfried zou doodvaren.

Hoor ik daar iemand fluisteren dat ik beter nog een trekske had bijgegeven?

Slecht karakter.

Nonkel Gi

Oosterschelde

Vanaf de Zandkreekdijk de Oosterschelde af (de afsluitdijk was er toen nog niet) tot aan de Veerse Gatdam. Daar kamperen en via het Veerse Meer terug naar de auto's.

Fantastisch weer, fantastisch gepeddeld.

Als de tentjes rechtstonden toverde een oude zeerover een fles schelvispekkel uit zijn bagage.

Dat bleek een straf pepergekruid brouwsel te zijn te vergelijken met jägermeister.

Die rakker had er plezier in mijn beker steeds bij te vullen en ik - jong en dom - slurpte die telkens gretig leeg.

Ik was op den duur zo zat als honderdduizend man. Op zich niet zo erg, maar de kater de volgende dag was dat wel. Ik was zo ziek als een hond. Ik kon niet staan, niet gaan en nog minder peddelen. Ik ben ter plaatse gebleven en ze zijn me daar s'avonds met de auto komen halen.

Een schitterende vaardag naar de knoppen.

Sindsdien heb ik een hekel aan schelvispekkel.

Oosterschelde

Een oversteek van Wemeldinge naar de overkant en terug.

Het was zonnig weer maar er stond een felle en koude wind. Toen we aan de overkant kwamen, vonden enkelen het te koud om op de dijk hun boterhammen op te eten en zonder uit te stappen keerden die terug. De hongerlijders bleven achter en het was te laat dat werd gemerkt dat de boterhammen van één van de achterblijvers zich nog in de kajak van een terugvaarder bevond.

Geen nood: we deelden wat boterhammen met die sukkelaar en later vaarden wij ook terug naar het vertrekpunt.

Aldaar vonden wij de boterhammendieners in de dichtstbijzijnde kroeg waar zij pils met schnaps (ouwe klare) zaten te drinken. Direct meedoen natuurlijk.

Na twee pilsjes met, was ik stiepelzat. Dat kwam natuurlijk door het weinig eten op de middag. Ik ben nog in een auto gesukkeld en toen ging het licht uit. Pas als we in de club aankwamen was mijn roes min of meer uitgeslapen.

TIP : als ge eens heel rap en goedkoop zat wilt zijn : een ferm kanotochtje, weinig eten, twee à drie pintjes met een schnaps en de kans is groot dat ge de uitgang van het café niet meer vindt.

Oosterschelde

Ik had een tochtje uitgestippeld : vanuit Colijnsplaat, langs Ouwekerk naar Bruinisse, dan het Grevelingenmeer op naar Brouwershaven. Vandaar door een poldergracht terug naar de Oosterschelde en terug oversteken naar Colijnsplaat.

Dat was een weekendtochtje en we vertrokken ergens in september op een vrijdagavond.

Midden op de Oosterschelde werd het donker, maar met de wegverlichting op de zeelandbrug konden we ons goed oriënteren. Eens de zeelandbrug gepasseerd was het licht achter ons en vaarden we op het gevoel verder. Dat was weer lekker spannend in het pikdonker.

Wat kon er gebeuren? Het was windstil en mocht er een boot aankomen, zouden we die toch zeker opmerken met zijn verlichting. Tot we - de drie boten tegelijk - met een geweldige knal en een ongelofelijke klap ergens op botsten.

We waren wat naar links afgedreven en in plaats van het Mastgat in te varen, waar we op de kop zouden kamperen, knalden we gewoon volop paddelend recht op de basaltstenen dijk.

TIP : als ge voor de aardigheid eens van het verschieten in uw broek wilt kakken, moet ge eens in het pikdonker de Oosterschelde op. Het lukt misschien wel.

Noorwegen

Jan Senten had de leiding, ik volgde maar. We kampeerden ergens in het bos. We gingen ergens de Sjoa bevaren. Jan had een summiere Franse beschrijving van de rivier, waar we alleen maar konden uit opmaken dat het een moeilijk beekje was en dat na een waterval het water rustiger werd.

Jan vaarde niet mee. Hij zette mij met Willy en Frank af en zou ons aan één of andere brug wel opwachten.

Zodoende had ik geen benul waar ik was of waar ik naartoe moest. Maar dat interesseerde me ook niet. Ik moest enkel maar op tijd voor de waterval stoppen en daarna niet voorbij de brug varen.

Dikke lol, volumineus wild water. Spannende smalle bochtige kloof, zodat na elke bocht de spanning steeg want die waterval kon elk moment opduiken.

Aan de rechtse kant zeilde een dunne waterval langs de wand de kloof in. Daaronder was een kiezelstrandje waar we even op uitrustten.

Plotseling vaarde mijn slalom voorbij: ik had namelijk een patent op slordig aanleggen.

Meestal lukte het nog mijn boot vast te grabbelen, ditmaal was hij al ver weg in de stroming.

Willy en Frank er achteraan en ik bleef daar zitten koekeloeren op het standje, gevangen tussen stevig wildwater en een loodrechte kloofwand.

De rivier volgen was geen optie, dus ik bekeek de kloofwand dan maar. Ik kan de hoogte van de wand niet meer inschatten, maar die was vele, vele meters, kletsnat en spekglad.

Ik daar stond op mijn basketsloefkes en met in één hand mijn peddel en een waterdicht tonneke. Begin er maar aan.

Ik ben een meter of twee hoog geraakt maar gaf er toen de brui aan. De kans dat het me zou lukken zonder peddel en tonneke in m'n hand was al klein, dus met die ballast lukte dat nooit. Ik had geen goesting om te verongelukken.

Ik kon de wand niet op en mochten de anderen mijn kajak kunnen te pakken krijgen konden zij hem nooit terugbrengen tegen de stroming in. Hoe geraakte ik daar ooit weg?.

Hoewel ik nogal kalm van aard was, heb ik op dat ogenblik toch een vorm van opkomende paniek moeten onderdrukken.

Dan de rivier maar bestuderen. Wat eigenlijk onmogelijk leek moest toch gebeuren, ik zag geen andere mogelijkheid om daar weg te geraken.

In de buitenbochten was het water woest en vol paddestoel-stromingen. Bij gebrek aan zalmgenen wou ik daar dus zeker niet terecht komen.

De kunst bestond er in tussen twee bochten, waar de stroming en de golven hevig maar met een regelmatig patroon waren, van binnenbocht naar binnenbocht over te zwemmen om dan de binnenbocht over het kiezelstrand of door het rustigere water te passeren.

Ik ging zo dicht mogelijk tegen de eerste versnelling te water om een zo lang mogelijk zwemtraject te hebben tot de volgende versnelling. Het water sleurde me mee en ik zwom niet alsof mijn leven er van afhing : mijn leven hing er van af. Bekaf bereikte ik met peddel en tonnetje de overkant, ik had zelfs nog wat overschot.

Ik was dan al wel een bocht verder maar de situatie was ongewijzigd. Hoge wand, woest water.

Maar het gaf moed: wat één keer lukte zou wel meerdere keren lukken.

Ik rustte eerst uit en zwom mijn tweede traject. Het lukte, nipt.

Weer uitrusten. Dat kroop niet in de leren zeg.

Derde traject. Dat lukte net niet en ik donderde ietwat pijnlijk nog over de eerste rotsblokken van de volgende versnelling. Ik geraakte toch met mijn bagage aan de wal, maar ik begon er stevig genoeg van te krijgen. Ik werd meer en meer vermoeid en ik kon geen geluk blijven hebben. En waar bleef die godverdomse waterval?

Ik kon achter de volgende bocht kijken en - oh wonder - de kloof was plots ten einde.

De waterval waar we zo'n schrik van hadden, bleek de waterval tegen de kloofwand te zijn waar mijn boot het hazenpad koos. (Is dat een passende uitdrukking: mijn kajak koos het hazenpad?)

Enfin, het leed leek geleden en de situatie zag er al veel rooskleuriger uit dan toen op het kiezelstrandje.

Ik klodderde nog een paar honderd meter langs de oever over de glibberige keien. Ik schoof nog een paar keer uit. Goed dat ik nog op mijn paddel kon steunen anders had ik constant op mijn buik gelegen. De eerste weide die ik tegenkwam, kroop ik onder de pinnekesdraad op zoek naar de weg als daar uit het niets een bende, waarschijnlijk nieuwsgierige, koeien kwam aangedonderd.

Ik ben een selectieve dierenvriend : moet niets hebben van muggen, wespen, spinnen en blaffende honden maar zeker niets van een horde dolle koeien. Dus ik terug naar de pinnekesdraad gespurt, er onder door en verder geklungeld over de gladde rotsblokken van de rivier.

Veel verder lukte het me toch op een weg te komen.

Mijn pijp was al lang uit maar ik wist niet waar ik naar toe moest. Ik volgde dan maar het dal in de hoop een brug tegen te komen: dat was mijn enige aanknopingspunt.

Ik stapte, stapte en bleef stappen, in natte neopreensokken soppend. Het werd al laat, het had zo goed als heel de dag geregend en het koelde nog ferm af ook.

Ik kon niet gaan zitten, ik moest, kletsnat uiteraard, blijven stappen om warm te blijven.

– De juiste draad van het andere verhaal ken ik niet maar ondertussen had Jan op de brug een lege kajak zien komen aandrijven en verwachtte natuurlijk het ergste. De mannen hebben mijn boot, met veel moeite maar toch zonder brokken, aan de kant gekregen en zijn toen boven aan de kloof naar het kiezelstrandje op zoek gegaan, wat zij (vraag me niet hoe) ook gevonden hebben.

Op hun geroep kwam geen antwoord, maar omdat zij er van overtuigd waren dat ik niet langs het water weg kon klauterde Willy langs de wand naar beneden om te gaan kijken. Hij is onderweg nog enkele meter naar beneden gestuikt en, gelukkig, achter een boom te blijven haperen. Dat was goed gedaan van die boom anders was Bjorn waarschijnlijk nooit geboren geweest.

Het kiezelstrand was leeg. Gi was weg. Geen kat verstond hoe of waarheen. –

Plotseling geklaxoneer achter mij. Ik stapte gewoon voort en dacht nog :” godverdomme idioot ge hebt toch plaats genoeg zeker “ maar het was de rode Volvo van Jan die naast mij stopte.

Ik was te moe om blij te zijn.

Ik heb die nacht niet geslapen: ik heb gemaft gelijk een beest.

Duitsland – Ruhr

Op 11 november (in België vakantie, in Duitsland niet) naar Gatz in Keulen, Mohawk 525 gekocht met spatzeil en peddels, alles er op en er aan.

Chick, mooi, rank, blinkend en duur.

Thuis kreeg ik om den duvel dat spatzeil er niet op, tot ik bemerkte dat het een spatzeil voor een Mohawk 500 was. Aan een spatzeil dat 25 cm te kort is kunt ge, geloof me, lang trekken en sleuren.

Terug naar Keulen er mee.

Om van de nood een deugd te maken vaarde ik onderweg in twee dagen de Ruhr van Heimbach tot Düren en zou dan de derde dag doorrijden naar Keulen om het spatzeil te wisselen.

De maidentrip was een prachtig beekje, rustig, bosrijk tussen schitterende herfstkleuren.

We kwamen een versnelling/barrageke tegen waar ik met mijn spiksplinternieuw, blinkend bootje zo maar niet af wilde varen. Dat zou wel eens krassen kunnen opleveren.

Bootje aan de kant, en we stonden daar aan het stuwte te twijfelen: links, rechts, aan het touw er af, overdragen? Om krassen te vermijden, werd het overdragen.

Kwam plots mijnheer de kano op zijn eentje door het versnellingske en ging het stuwte af. Mijn haar stond recht omhoog. Achter het stuwte sprong ik de beek in en kon zo voorkomen dat die schuit verder naar Düren vaarde.

Een natte broek en enkele krassen waren het resultaat van mijn gebrevetteerde aanlegkunst.

En zo heeft de Ruhr al tijdens mijn eerste kanotochtje haar handtekening in mijne gelcoat gezet.

Finland

Tussendoor peddelend en wandelend trokken we naar de Noordkaap.

De laatste kanotocht voor de rit daar naartoe was op het Inarimeer (30 km breed en 60 km lang vol met eilandjes) Met z'n vieren peddelden we van Ivalo naar Inari (langs de weg 30 km) in een tweedaagse tocht slalomend tussen de eilandjes.

Om eens te veranderen gaf ik de kaart aan Paul, maar die bakte er niets van. Oriëntatie was duidelijk zijn sterkste kant niet.

De tweede dag waren we nog maar net vertrokken of het groepje viel wat uiteen en Paul vaarde tussen de eilanden rechtdoor, terwijl we links moesten afbuigen.

Omdat ik al meerdere keren er had op aangedrongen bij elkaar te blijven, dacht ik foert en we namen de linkse route met het gedacht hem achter het eiland wel in de verte te zien varen.

Dat was dus fout gedacht. Achter het eiland, niemand te zien. Fluiten, roepen, niets hielp.

We waren blijkbaar een man kwijt, uitgerekend de oriëntatienul.

We vaarden naar het eerste eilandje, kropen in de hoogste boom en speurden met de verrekijker het meer af. Het was een fantastisch uitzicht maar er was geen kajaker te zien.

Dan begon het door te dringen dat we een serieus probleem hadden. Het verloren schaap had geen kaart (dat was niet zo erg, hij kon ze toch niet lezen) geen eten, geen tent en geen geld bij zich.

Bovendien zat hij op een plas waar ge dagen tussen de eilandjes kunt rondlopen. We waren er niet goed van, de tocht was in één, twee, drie een kleine nachtmerrie geworden. Hoe was dat toch mogelijk.

Hoe ongelukkig en hulpeloos we ons ook voelden, er zat niets anders op dan voort te varen naar Inari waar we tegen de avond aankwamen. We wisten niet goed wat te doen, normaal slapen we ergens in het bos, maar mocht Paul hoe dan ook Inari kunnen bereiken moest hij ons kunnen vinden, dus moesten we in het dorp blijven.

Zouden we naar de politie gaan, of niet?

Aangezien het toch niet donker werd, hadden we tijd genoeg en we besloten het nog wat te bekijken en eens te zien of we mijn auto in Ivalo konden ophalen. Als er geen bus reed, probeerde ik het wel met autostop. Wat een ellende, wat een miserie.

We gingen op zoek naar een bushalte en we waren juist op weg als we op een parking een kajak op een auto zagen liggen.

Eigenlijk interesseerde dat ons op dat moment geen fluit, maar die boot had zo'n aantrekkingskracht dat we toch even gingen kijken. Als we dichterbij kwamen verschoten we ons een bult. Die kajak lag op mijn auto en bij nader toezien bleekt dat ook mijn kajak te zijn (waar Paul in vaarde).

We stonden daar met vraagtekens zo groot als de huizen. Hoe kon dat nu?

Hoe kwam die auto daar? Wie had die auto daar naartoe gereden?

Het was al wel een opluchting, aangezien Paul zijn kajak daar was, moest hij daar normaliter ook wel ergens zijn en zat hij niet ergens op een eilandje, zonder eten, onder een boom te janken.

We gingen op zoek en stapten het dichtstbijzijnde eethuis binnen.

Wij: met drieën totaal van de kaart, sprakeloos en met ogen ze groot als soepborden, zagen Paul juist een laatste hap binnenspielen.

Hij: (niks aan de hand) "Hoi mannen, ge moet rendiergoulasch pakken, lakker".

Hij had s'morgens al even snel in de gaten dat het was misgelopen maar hij had geen flauw idee van de richting die hij uit moest. Plots zag hij in de verte een watervliegtuig hoogte nemen en koos dan maar die richting. We waren namelijk naast een watervliegtuig onze tocht gestart.

In de wirwar van eilandjes kon hij gemakkelijk op 7000 verschillende plaatsen uitkomen, maar na een paar uur kwam hij – hoe is het in godsnaam mogelijk – recht bij de auto uit. We namen nooit de autosleutels mee, maar verstopten die ergens onder de motorkap dus hij laadde de kajak op en reed de 30 km naar Inari.

Hij was 17 jaar, in een vreemd land; zonder rijbewijs, niks nul de botten.

Wij hebben er ook rendiergoulasch gegeten: maar mij heeft het niks gesmaakt.

Westerschelde

Lillo – Baalhoek – Lillo was een klassiekerke op de Westerschelde. Mooi weer, prima tochtje en op de terugweg, net de Zandvlietsluis gepasseerd vaarde ik met enkelen een vijftigtal meter voor op de rest van de groep.

Plots werd er achter ons geroepen “Oscar zwemt”.

Oscar was zowat een jaar of zeventig en we bevonden ons verscheidene honderden meters uit de kant. Daarmee zaten we dus dik in de shit.

Terwijl ik zo snel mogelijk draaide om mee te helpen, schoten mij allerlei reddingstechnieken door het hoofd die ik in de boekskes had gelezen, maar nog nooit had uitgeprobeerd.

Dat ging daar wat worden in het midden van het scheld drijvend.

Als er nu maar niet te rap schepen aankwamen.

Ik vaarde vol gas terug maar als ik dichterbij kwam, sloeg ik bijna om van het verschieten.

Oscar zwom niet maar stond tot aan zijn middel in het water, zegge en schrijve in het midden van het scheld.

Mede met dat Oscar rustig staande mee zijn boot kon leegmaken en daarna redelijk gemakkelijk terug kon instappen werd een bijna massacre herleid tot een fait divers en tien minuten later vaarden we gewoon verder.

Voor diegenen die er aan twifelen dat Christus over het meer heeft gewandeld:gelooft het maar.

Ik heb zo goed als hetzelfde meegemaakt op de schelde.

(Maar wij hebben den Oscar achteraf niet aan het kruis genageld).

Tot zover enkele uit de hand gelopen of niet volgens planning verlopen tochtjes.

Als er mij nog iets te binnen schiet schrijf ik het nog wel.

Nonkel Gi